

[J. P. Larsen.]

at samme Vælgerbefolkning vist ogsaa nu maa siges at være træt af disse mange og lange Debatter, hvori der ganske rigtigt ikke kan og heller ikke bliver fremført noget nyt af synderlig Interesse.

Det ærede Medlem Hr. Parkov takker jeg, fordi han ikke lægger Skylden for de efter hans Mening uheldige Forhold under Udvalgsbehandlingen over paa mig; men jeg har heller ikke talt paa egne Vegne, jeg talte paa Udvalgets Flertals Vegne, og jeg maa fremdeles fastholde, at der har været ypperlig Lejlighed for de Konservative til at rejse en fordomsfri Debat om disse Materier. De Domme, vi har anlagt under Behandlingen, er saa sandelig fordomsfri. De er truffet ud fra vort Syn paa denne Sag og under Hensyn til, hvad vi anser for bedst tjenligt for vort Land og dets Forsvar. Vor Deltagelse i Forhandlingerne har ikke været præget af Fordomme, aldeles ikke, og hvis det konservative Folkeparti vilde have rejst en saadan fordomsfri Forhandling, havde de haft udmærket og rig Lejlighed dertil, men jeg tvivler stærkt paa, om de selv var fri for Fordomme. Det er maaske i denne Omstændighed, at Grunden skal søges til, at man ikke virkelig satte noget ind paa at faa rejst denne fordomsfri Forhandling. Derimod kan jeg være enig med det ærede Medlem Hr. Parkov i, at Jordbunden ingenlunde var frugtbar. Det udviser figura. Der kom ikke noget ud af de Forhandlinger, som det ærede Medlem siger standsede den fordomsfri Forhandling, og det maa tages som Udtryk for, at Jordbunden ikke var frugtbar. Men af den Forhandling, der har været ført her i disse Dage, har man vist Lov til at udlede, at den ikke vilde være blevet mere frugtbar, hvis det konservative Folkeparti havde været med til at bearbejde Ager og Jordbund.

Ved Genoptagelsen af Debatten om Flaadens Tilstand, og hvorfor den befinder sig i denne Tilstand, hævdede det ærede Medlem Hr. Pürschel, at en bestemt Marineofficer var gaaet ind for en bestemt Opfattelse, og det ærede Medlem udtrykte det saaledes: Det er et ejendommeligt Spil af Skæbnen, at den Hærordning, der var Genstand for saa voldsom Kritik, har vist sig i det hele at være en brugbar Ordning, medens man nu fra alle Sider synes at være enig om, at den Flaadeordning, der blev tiltraadt fra alle Sider, har ført til et Sammenbrud for Flaaden. Jeg har altid næret en stor Beundring for det ærede Medlems dialektisk set udmærkede Maade at fremsætte sine Meninger paa. Hans Deltagelse i Debatten

er det altid en Fornøjelse at høre paa, fordi det ærede Medlem forstaar at smykke sine Indlæg med tilpas smaa Ondskabsfuldheder, snart mod denne, snart mod hin, som dog ingen tager Forargelse af. Til selve Sagens Belysning vil jeg imidlertid fremdrage en Erklæring, som Kommandør Cold i Dag har udsendt i „Berlingske Tidende“, og hvori han siger:

„Men det synes nu, da mit pessimistiske Standpunkt desværre hær vist sig at være rigtigt, som om Generalauditør Pürschel ikke har forstaaet mine Udtalelser paa samme Maade som Flertallet af Kommissionens Medlemmer og i den Anledning mener at kunne paalægge mig Ansvar for, at Nybygningskontoen trods min Advarsel i omtrent 10 Aar er blevet holdt for lavt.“

Det er efter min Mening en tilstrækkelig stærk Desavouering af den Mening, som det ærede Medlem Hr. Pürschel med saa stor Dialektik har fremsat her fra dette Sted, men jeg forstaar saa udmærket godt Kommandøren, naar han slutter

„Dette forekommer mig noget uretfærdigt og synes at vise, hvor vanskeligt den militære Sagkundskab er stillet i dette Land.“

Ja, deri har Kommandøren unægtelig Ret, men jeg tør ogsaa sige, at det heller ikke er behageligt for de Medlemmer, som her skal træffe en Afgørelse og Gang paa Gang bliver stillet overfor Krav om Oplysninger fra Sagkundskaben, naar det ærede Medlem her nedsabler Sagkundskaben ved at paavise, at den Hærordning, der er kritiseret saa stærkt ogsaa fra sagkyndig Side, dog har vist sig at være det, han kalder brugelig, medens derimod Flaaden, som der efter hans Formening blev sagt god for af Sagkundskaben, har vist sig umulig. Det er en saa tilstrækkelig konservativ Desavouering af Sagkundskaben, at vi fra vor Side maa have Lov til at sige, at vi herefter har vore Tvivl, naar der henvises til, at Sagkundskaben skal høres.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft kom under sin Udredning med en Udtalelse om, at den Ordning, som er skitseret i Betænkningen — en vidunderlig Skitse, det vil vist alle indrømme —, rimeligvis vilde kunne gennemføres for noget mindre end det, der foresloges i 1929 — jeg har ikke Fortrykket, men jeg tror, det var saaledes, det ærede Medlem udtrykte sig. Det er den eneste Antydning, vi har af, hvad et saadant skitsemaessigt Forsvar vil kunne koste. Jeg tager sikkert ikke fejl naar jeg siger, at der ikke findes noget, der nærmere antyder, hvad